

## Arrest

nr. 324 021 van 26 maart 2025  
in de zaak RvV X / II

In zake: X  
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster voor haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS  
Azalealaan 25  
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,  
thans de Minister van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster voor haar minderjarig kind X, die verklaren van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 6 november 2024 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 oktober 2024 tot het opleggen van een inreisverbod, en van de beslissing van 7 oktober tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 november 2024 met refertenummer 123065.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 oktober 2024 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING**

*Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Neteland op 07/10/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.*

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw

naam: C.

Voornaam: I.

geboortedatum: (...)1996

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Filipijnen

In voorkomend geval. alias:

+ haar minderjarige dochter F., J., geboren op (...)2013 met eveneens de Filipijnse nationaliteit.

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwildering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene arriveerde tezamen met haar minderjarige dochter in het Rijk met een visum type C op 18/09/2022. Op 19/09/2022 diende zij een aanvraag tot registratie van een wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan in te (...). Op 09/02/2023 werd het samenwoonstdossier geweigerd door de Burgerlijke Stand van de gemeente (...) na negatief advies van het Parket van de procureur des Konings van Antwerpen, afdeling Turnhout dd. 09/01/2023, dat vaststelde dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Haar intentie tot wettelijke samenwoning geeft haar bovendien niet automatisch recht op verblijf. Op 30/01/2023 werd aan betrokkene via aangetekende zending een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend.

Het feit dat betrokkene en haar minderjarige dochter samenwonen bij de Belgische onderdaan en zijn kind, wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen Oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017). De betrokkene toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat meneer niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene en haar dochter niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname.

Het eerste beroep tegen de weigering van de Burgerlijke Stand van Olen werd door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen afgewezen als ongegrond. Het huidige beroep tegen deze beslissing van de Rechtbank van eerste aanleg, ingediend bij het Hof van beroep Antwerpen, is in behandeling en de zitting zal plaatshebben op 04/11/2024. We merken hierbij op dat dit beroep geen schorsende werking heeft. De omstandigheid dat de terugleiding naar het land van herkomst wordt uitgevoerd. belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Wat het belang van het kind betreft, geeft de aanwezigheid van een minderjarig kind op het grondgebied als zodanig geen recht op verblijf. Een terugkeer naar het land van herkomst, zijnde de Filipijnen, betekent niet noodzakelijk een schending van het belang van het kind. De betrokkene toont niet aan of niet hoe een gedwongen terugkeer een verstorend effect zou hebben en hoe dit in strijd zou zijn met hun belangen.

*De betrokkene was op de hoogte van het precaire karakter van het verblijf van haar gezin op het grondgebied gezien het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar begin 2023 te kennis gegeven.*

*Bovendien is het in het belang van het kind om niet van zijn ouders te worden gescheiden. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.*

*Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar dochter geen enkele band met haar herkomstland zou hebben, noch dat een zodanige culturele achterstand zou hebben dat zij op de Filipijnen niet zou kunnen aansluiten op school. Bovendien verklaart zij in het hoorrecht afgenomen door de politie van PZ Neteland dd. 07/10/2024 dat ze nog familie op de Filipijnen heeft. Dit betekent dat betrokkene over een bepaald opvangnet beschikt in haar thuisland.*

*Wat betreft de scholing van de minderjarige dochter: het recht op onderwijs is geen recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat de dochter van betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien, behoeft haar dochter geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er niet toe om een kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet aangetast (EHRM 19 Oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06. Catan e.a. v. Moldavië. par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Hierbij kan opgemerkt worden dat het betrokkene is die het belang van het kind schaadt door zich te nestelen in illegaal verblijf. Het feit dat een kind in België school heeft of school loopt, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt om hun precaire verblijf verder te zetten ondanks het om grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd.*

*Hoewel het centrum van de belangen van betrokkene en haar dochter sinds enige jaren in België is gevestigd, dient te worden opgemerkt dat dit een eigen keuze is en dit op zich geen recht op verblijf genereert. Verder dient opgemerkt te worden dat de 'gewone' sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM. Evenmin kan artikel 8 EVRM geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze betreffende zijn verblijf in een bepaalde staat te respecteren (EHRM 31 januari 2006. Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland. §39, EHRM 10 juli 2014. Mugenzi/Frankrijk, §43).*

*Het bovenstaande in acht genomen, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen, noch worden de rechten van het kind geschonden. In het land van herkomst kan het gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Zij kunnen, indien gewenst, in afwachting van een legale terugkeer, contact onderhouden met de Belgische partner en zijn kind via de moderne communicatiemiddelen.*

*Verder verklaart betrokkene medische problemen te hebben.*

*Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.*

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.*

*Artikel 7/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan*

*Artikel 74/14 §3. 1° er bestaat een risico op onderduiken.*

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*

*Betrokkene kwam op 18/09/2022 het Rijk binnen met een geldig visum type C. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

Betrokkene werd op 29/06/2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier. de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16/01/2023 dat haar via aangetekende zending betekend werd op 30/01/2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

#### REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat zij niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst omdat zij hier voor haar relatie wil vachten en dat zij wenst dat de familie die zij vormt samenblijft. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij op de Filipijnen een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Zij brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte zou lijden die haar zou belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. Het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

#### REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te die einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kwam op 18/09/2022 het Rijk binnen met een geldig visum type C. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 29/06/2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier. de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16/01/2023 dat haar via aangetekende zending betekend werd op 30/01/2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar en haar minderjarige dochter aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming de Filipijnen.”

1.2. Eveneens op 7 oktober 2024 werd aan verzoekster een inreisverbod van twee jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

#### “INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Neteland op 07/10/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Naam: C.

Voornaam: I.

Geboortedatum: (...)1996

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Filipijnen

In voorkomend geval. alias: /

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de Lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07/10/2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

#### REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgeleverd in toepassing van het hierna vermelde artikel van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1 tweede lid de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat

1 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan/ of;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel Om het grondgebied te verlaten van 16/01/2023 dat haar betekend werd Op 30/01/2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang Van de immigratiecontrole. is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.*

*Betrokkene arriveerde met haar minderjarige dochter in het Rijk met een visum type C op 18/09/2022. Op 19/09/2022 diende zij en aanvraag tot registratie van een wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan in te Olen. Op 09/02/2023 werd het samenwoonstdossier geweigerd door de Burgerlijke Stand van de gemeente Olen na negatief advies van het Parket van de procureur des Konings van Antwerpen, afdeling Turnhout dd. 09/01/2023, dat vaststelde dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners. maar op het van een verblijfsrecht. Haar intentie tot wettelijke samenwoning geeft haar bovendien niet automatisch recht op verblijf. Op 30/01/2023 werd aan betrokkene Via aangetekende zending een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend.*

*Het feit dat betrokkene en haar minderjarige dochter samenwonen bij de Belgische onderdaan en zijn kind, wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de Zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017). De betrokkene toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst Het loutere feit dat meneer niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene en haar dochter niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname.*

*Het eerste beroep tegen de weigering van de Burgerlijke Stand van Olen werd door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen afgewezen als ongegrond. Het huidige beroep tegen deze beslissing van de Rechtbank van eerste aanleg ingediend bij het Hof van beroep Antwerpen, is in behandeling en de zitting zal plaatshebben op 04/11/2024. We merken hierbij op dat dit beroep geen schorsende werking heeft. De omstandigheid dat de terugleiding naar het land van herkomst wordt uitgevoerd. belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.*

*Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.*

*Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.*

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan tegen de eerste bestreden beslissing, dat zij als volgt uiteenzet:

**"EERSTE MIDDEL:**

**SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 7 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN EN SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven in toepassing van artikel 7, al. 1, 1° van de Vreemdelingenwet.*

*Dit artikel luidt als volgt:*

*"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:*

(...)

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Het betreft de binnenkomstvoorwaarden. Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.

Verzoekster is het Rijk binnengekomen voorzien van de documenten bedoeld in artikel 2 Vreemdelingenwet. Zijzelf en haar dochter waren in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. (zie stukken 6 & 7)

Dit wordt als dusdanig ook vermeld in de bestreden beslissing zelf. ("Betrokkene arriveerde tezamen met haar minderjarige dochter in het Rijk met een visum type C op 18/09/2022")

Aldus voldeden verzoekster en haar minderjarige dochter wel degelijk aan de binnenkomstvoorwaarden, en kan aan haar geen bevel worden gegeven dat louter gesteund is op het beweerdelijk niet te hebben voldaan aan de binnenkomstvoorwaarden.

Aldus worden artikel 2 en 7 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing geen correcte beoordeling maakt.

De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden.

Het middel is gegrond."

2.1.2. Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Zij betoogt dat zijzelf en haar dochter in het bezit waren van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en aldus wel degelijk voldeden aan de binnenkomstvoorwaarden.

De verweerder heeft echter niet vastgesteld dat de verzoekster geen geldig nationaal paspoort heeft en niet aan de binnenkomstvoorwaarden voldeed, maar enkel dat zij niet in het bezit was van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. De verzoekster wordt met name in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet bevolen om het grondgebied te verlaten omdat zij "*niet in het bezit (is) van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie*". Verder in de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: "*Betrokkene kwam op 18/09/2022 het Rijk binnen met een geldig visum type C. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*"

Verzoekster betwist niet dat zij geen geldig visum of geldige verblijfstitel bezat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Dit motief volstaat reeds om de bestreden beslissing, die werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, te schragen. Filipijnse onderdanen dienen immers niet enkel een nationaal reispaspoort te hebben, maar ook over een geldig visum of een geldige verblijfstitel te beschikken, om op het Belgisch grondgebied te kunnen verblijven.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan tegen de eerste bestreden beslissing, dat zij als volgt uiteenzet:

*“TWEEDE MIDDEL:*

*SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN*

*Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*

*De bestreden beslissing erkent dat het centrum van de belangen van verzoekster en haar dochter sinds enige jaren in België zijn gevestigd. De bestreden beslissing erkent ook dat de dochter van verzoekster hier naar school gaat.*

*De bestreden beslissing maakt evenwel geen enkele melding van het feit dat verzoekster en haar minderjarige dochter samenwonen met de heer F. en diens minderjarige zoon J.. Los van de discussie of bij de wettelijke samenwoning de intentie van een van de partijen louter op verblijfsrecht is gericht – hierover zal het Hof van Beroep te Antwerpen oordelen – is het zo dat verzoekster reeds meer dan drie jaren op hetzelfde adres woont, en haar minderjarige dochter meer dan twee jaren op hetzelfde adres woont, en dit samen met de heer F. en diens minderjarige zoon J..*

*De bestreden beslissing vermeldt evenmin dat de minderjarige dochter van verzoekster reeds voor het derde schooljaar op rij onderwijs volgt in dezelfde basisschool in (...), samen met haar stiefbroer J.. (zie schoolrapporten kinderen – stukken 9 en 10)*

*Uit de talloze foto's blijkt dat verzoekster, haar minderjarige dochter J., de heer F. en diens minderjarige zoon J. vele gezamenlijke activiteiten hebben. (zie stuk 8)*

*Deze gegevens werden niet meegenomen in de besluitvorming.*

*De bestreden beslissing heeft onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Evenmin is op afdoende wijze rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster en haar dochter J. F..*

*Het middel is gegrond.”*

2.2.2. Verzoekster voert de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij betoogt dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat zij en haar dochter reeds meer dan drie jaar op hetzelfde adres wonen als de heer F. en diens minderjarige zoon J., dat haar minderjarige dochter reeds voor het derde schooljaar op rij onderwijs volgt in dezelfde basisschool in (...), samen met haar stiefbroer, en dat uit de talloze foto's blijkt dat verzoekster, haar minderjarige dochter J., de heer F. en diens minderjarige zoon J. vele gezamenlijke activiteiten hebben.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven, vormt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM.

De kritiek van verzoekster dat geen enkele melding werd gemaakt in de eerste bestreden beslissing van het feit dat zij en haar minderjarige dochter samenwonen met de heer F. en diens minderjarige zoon J. kan niet worden bijgetreden. In de eerste bestreden beslissing kan immers worden gelezen:

*“Het feit dat betrokkene en haar minderjarige dochter samenwonen bij de Belgische onderdaan en zijn kind, wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. “Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen Oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de*

*verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017). De betrokkene toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat meneer niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene en haar dochter niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname."*

Wat het schoollopen van verzoeksters minderjarige dochter betreft, wijst de Raad erop dat verweerder blijkens de motieven van de eerste bestreden beslissing hiermee eveneens rekening houdt in de eerste bestreden beslissing en hieromtrent als volgt motiveert:

*"Wat betreft de scholing van de minderjarige dochter: het recht op onderwijs is geen recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat de dochter van betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien, behoeft haar dochter geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er niet toe om een kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet aangetast (EHRM 19 Oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06. Catan e.a. v. Moldavië. par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Hierbij kan opgemerkt worden dat het betrokkene is die het belang van het kind schaadt door zich te nestelen in illegaal verblijf. Het feit dat een kind in België school heeft of school loopt, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt om hun precaire verblijf verder te zetten ondanks het om grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd."*

Verzoekster en haar partner dienden zich ervan bewust te zijn dat de verblijfsstatus van verzoekster zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dat gezinsleven in het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft reeds duidelijk geoordeeld dat wanneer dit het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (*Mitchell v. Verenigd Koninkrijk* (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en *Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk* (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39). Artikel 8 van het EVRM kan geenszins zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43).

Verzoekster verwijst naar talloze foto's waaruit zou blijken dat zij, haar minderjarige dochter, de heer F. en diens minderjarige zoon vele gezamenlijke activiteiten hebben. Dit kan niet volstaan om aan te tonen dat er sprake is van dermate nauwe en effectief beleefde banden dat er sprake is van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Uit het voorgaande volgt dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het ingeroepen familie- en gezinsleven en het hoger belang van het kind in rekening heeft gebracht. Verzoekster toont niet aan dat deze beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Wat betreft verzoeksters gezondheidstoestand worden er geen concrete grieven aangevoerd. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

**"DERDE MIDDEL:**

**SCHENDING VAN ARTIKEL 1 EN 74/14 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN EN SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR**

*De bestreden beslissing staat aan verzoekster geen termijn voor een vrijwillig vertrek toe en steunt zich hiervoor op artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet.*

*Dit artikel 74/14 vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.*

*Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.*

## *§ 2*

*Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.*

*Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.*

*De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.*

## *§ 3*

*Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:*

*1° er een risico op onderduiken bestaat, of;*

*2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;*

*3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;*

*4° [...]*

*5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;*

*6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.*

*In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”*

*De bestreden beslissing weerhoudt in hoofde van verzoekster:*

*1° een risico op onderduiken*

*Wat betreft een (beweerd) risico op onderduiken (1°), dient verwezen te worden naar artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet dat stelt dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn. Het dient na een individueel onderzoek en op basis van één of meer van de criteria vermeld in artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet te worden vastgesteld. Van deze criteria vermeld in artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet citeert de bestreden beslissing onderdeel 1°, 3° en 4°.*

*Belangrijk is dat dit artikel uitdrukkelijk bepaalt dat een risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn, na een individueel onderzoek wordt vastgesteld en rekening moet houden met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.*

*In casu kan er hoegenaamd niet gesteld worden dat er een risico op onderduiken bestaat. Het adres van verzoekster is bekend, en zij is trouwens op haar verblijfplaats opgezocht door de politiediensten. Zij woont daar al jaren samen met haar partner, en de beide kinderen. Zij heeft nooit een ander adres gehad in België.*

*De dochter van verzoekster loopt school in Olen, en zit er in het vijfde leerjaar.*

*Verzoekster heeft steeds meegewerkt met de overheden.*

*Zij is het land binnengekomen met een geldig paspoort voorzien van een visum. Er is dus zeker geen sprake van een illegale binnenkomst.*

*Er werd haar voorafgaandelijk aan haar opsluiting één bevel om het grondgebied te verlaten betekend, met name in januari 2023 – dus bijna 2 jaren geleden - en dit op een ogenblik waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand nog een beslissing diende te nemen omtrent de registratie van de wettelijke samenwoning. Het beroep hierover is nog hangende.*

*Alleszins kan op basis van dit bevel van bijna 2 jaar geleden geen actueel risico op onderduiken worden afgeleid.*

*Verzoekster is wel degelijk ingegaan op de uitnodigingen en gesprekken met de ICAMcoach. Er kan dan ook niet gesteld worden dat zij niet heeft meegewerkt met de overheden. Bovendien dateert dit gegeven ook al van ruime tijd geleden – juni 2023 – zodat het actueel karakter hiermee zeker niet wordt aangetoond.*

*Ook de Raadkamer heeft in haar beschikking van 15 oktober 2024 geoordeeld dat er in hoofde van verzoekster geen risico op onderduiken kan weerhouden worden.*

*Conclusie is dat er geen afdoende motivering is om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan en dat er geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 74/14, §3 vreemdelingenwet.*

*Voor de goede orde dient er nog op gewezen te worden dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.*

*Het is duidelijk dat de bestreden beslissing geen correcte beoordeling maakt en in onredelijkheid is tot stand gekomen.*

*De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden.*

*Het middel is gegrond.”*

2.3.2. Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 1 en 74/14 van de vreemdelingenwet. Zij betwist dat er een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden beslissing wordt omwille van volgende vaststellingen een ‘risico op onderduiken’ weerhouden.

*“Artikel 74/14 §3. 1° er bestaat een risico op onderduiken.*

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*

*Betrokkene kwam op 18/09/2022 het Rijk binnen met een geldig visum type C. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

*Betrokkene werd op 29/06/2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier. de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.*

*Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.*

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16/01/2023 dat haar via aangetekende zending betekend werd op 30/01/2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”*

In artikel 1, § 1, 11°, van de vreemdelingenwet wordt het risico op onderduiken gedefinieerd als “het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”. De wetgever heeft verder in artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet vastgelegd dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dient te worden vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van één of meer objectieve criteria, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het concrete geval. De wetgever heeft in artikel 1, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet voorts bepaald dat de vaststelling dat een vreemdeling na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of

internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, dat toelaat te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. Door te stellen dat zij België is binnengekomen met een geldig paspoort voorzien van een visum weerlegt zij de motivering in de bestreden beslissing niet dat zij België binnenkwam op 18 september 2022 met een geldig visum type C en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Deze motivering volstaat op zichzelf om aan de verzoekster een termijn voor vrijwillig vertrek te ontzeggen. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de verzoekster niet aantoont dat de vaststelling dat er een risico op onderduiken is, feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk is.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. Verzoekster voert een enig middel aan tegen de tweede bestreden beslissing, dat zij als volgt uiteenzet:

*“SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN EN SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR*

*De bestreden beslissing stelt dat de beslissing tot verwijdering van 7 oktober 2024 gepaard gaat met een inreisverbod en steunt zich op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet.*

*Dit artikel 74/11, §1 vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*“§ 1*

*De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

*De feitelijke motivering van het inreisverbod is identiek aan de verwijderingsbeslissing van 7 oktober 2024. De motivering van de tweede bestreden beslissing is omzeggens een woordelijke kopij van (een deel van) de eerste bestreden beslissing, een letterlijke herhaling van wat hoger in de eerste bestreden beslissing te lezen valt (inclusief de lapsus omtrent Suriname).*

*Eerste onderdeel*

*Onder de bespreking van de eerste bestreden beslissing werd aangetoond dat deze dient te worden vernietigd. Alleszins kon de verwijderingsbeslissing niet besluiten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.*

*Er is dan ook geen wettelijke reden om een inreisverbod op te leggen.*

*Tweede onderdeel*

*De tweede bestreden beslissing legt een inreisverbod op voor twee jaar. Ze stelt rekening te houden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11 vreemdelingenwet.*

*Er blijkt evenwel niet dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden, waaronder:*

- ☐ *Het centrum van de belangen van verzoekster en haar dochter is sinds enige jaren in België gevestigd. Dit wordt in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk erkend.*
- ☐ *De dochter van verzoekster loopt hier al enkele jaren school.*
- ☐ *Verzoekster en haar minderjarige dochter wonen samen met de heer F. en diens minderjarige zoon J.. Verzoekster woont reeds meer dan drie jaren op hetzelfde adres, haar minderjarige dochter woont meer dan twee jaren op hetzelfde adres, en dit samen met de heer F. en diens minderjarige zoon J..*
- ☐ *Er zijn ontegensprekelijk vele gezamenlijke activiteiten met verzoekster, haar minderjarige dochter J., de heer F. en diens minderjarige zoon J..*

*Er blijkt niet dat deze gegevens werden meegenomen in de besluitvorming. Aldus kan niet gesteld worden dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11 vreemdelingenwet*

*De bestreden beslissing schendt aldus artikel 74/11 vreemdelingenwet.*

*De overheid is bij het nemen van de bestreden beslissing uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens en heeft deze niet correct heeft beoordeeld. De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden.*

*Het middel is gegrond.”*

Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent de duur van het inreisverbod:

“§ 1.

*De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*(...)”.*

2.4.2. Waar verzoekster in een eerste middelonderdeel stelt dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd, kan de Raad ermee volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste, tweede en derde middel.

In een tweede middelonderdeel richt verzoekster zich tegen de duur van het inreisverbod van twee jaar. Zij stelt dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden, waaronder het centrum van de belangen van verzoekster en haar dochter, het schoolgaan van haar dochter, het samenwonen met de heer F. en diens minderjarige zoon J. en de vele gezamenlijke activiteiten samen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, heeft verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Deze discretionaire bevoegdheid is beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Aldus blijkt dat aan verzoekster niet de maximumtermijn werd opgelegd. In de bestreden beslissing wordt de termijn van het inreisverbod verantwoord door erop te wijzen dat verzoekster niet in het bezit is van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Er blijkt aldus dat de verweerder de duur van het inreisverbod *in casu* heeft gemoduleerd naar de situatie van verzoekster en niet de maximumtermijn heeft opgelegd.

Verzoekster maakt een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het vierde middel is niet gegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT